

VI. Almindelige Bestemmelser.

Til §§ 37—38.

Bestemmelserne i disse Paragraffer er — med visse redaktionelle Ændringer — overført fra de to Forslag om Købstadkommunernes Styrelse (§ 29) og Landkommunernes Styrelse (§ 20), der ophøjedes til Love under 25. Marts 1933, jfr. herved Bemærkningerne til nærværende Lovforslags §§ 10—16.

Til § 39.

Man har af Hensyn til det ønskelige i, at Kommunalbestyrelserne og Skatteyderne i nærværende Lovforslag kan finde samtlige Bestemmelser om personlig Skat til Kommunen, i denne Paragraf optrykt Bestemmelsen i § 7, 6te Stykke, i den kommunale Valglov af 29. Marts 1924, jfr. Lovbekendtgørelse af 7. Marts 1933 om Eftergivelse af personlig Kommuneskat. Hermed gøres ingen Ændring i den for Københavns og Frederiksberg Kommuner gældende særlige Ordning, hvorefter Beføjelsen til at eftergive personlig Kommuneskat ved kgl. Anordning kan henlægges til Skatteraadet eller et af Kommunalbestyrelsen i denne Anledning nedsat Udvalg, jfr. den kommunale Valglovs § 7, 10de Stykke, kgl. Anordning Nr. 258 af 15. Oktober 1924 samt kgl. Anordning Nr. 16 af 16. Januar 1925 § 23, 2det Stykke.

Til §§ 40—41.

Paragrafferne er — bortset fra en redaktionel Ændring i § 40 — enslydende med henholdsvis § 24 og § 21 i Loven af 1924.

Til § 42.

Paragraffens 1. Stk. svarer til § 25, 1. Stk. i Loven af 1924 med følgende Ændringer:

Foranlediget ved en Henstilling fra Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse og de samvirkende Sogneraadforeninger foreslaas det, at Reglen om, at Tilbageholdelse i Lønning for ugifte Skatteydere med indtil en Trediedel ved hver Lønudbetaling udvides til at gælde for gifte Skatteydere, dog saaledes at Tilbageholdelsen for disse kun kan foretages med en Sjettedel ved hver Lønudbetaling.

Man har dernæst ment at maatte imødekomme et Ønske fra de samvirkende Sogneraadforeninger om Tilvejebringelse af Hjemmel for, at Arbejdsgiverens Tilsidesættelse af Tilbageholdelsespligten medfører Ansvar overfor Kommunen uden Hensyn til, om Kommunalbestyrelsen har ladet

foretage forgæves Udpantning hos den paa gældende Skatteyder eller ej.

Paragraffens 2. Stk. er enslydende med § 25, 3. Stk., 1. og 2. Pkt., i Loven af 1924.

Paragraffens 3. Stk. udvider Bødebestemmelserne til ogsaa at omfatte Overtrædelser af Reglerne i Paragraffens 1. Stk. Maksimumsbeløbet for Bøden er slettet, jfr. § 6, 1. Stk., i Lov Nr. 127 af 15. April 1930 om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov m. v.

Endelig har man i 4de Stykke indsat en ny Bestemmelse, der tager Sigte paa Inddrivelse af Skat hos Personer, paa hvem Bestemmelsen i Paragraffens 1ste Stykke ikke kan bringes i Anvendelse, derved, at Kommunalbestyrelsen som Tvangsinddrivelsesmiddel vil kunne anvende Afbrydelse af Levering af Gas og Elektricitet overfor disse Skatteydere, dog kun naar Undladelse af Skattebetaling maa antages at skyldes manglende Vilje og ikke manglende Evne. Der gælder dog den Begrænsning for Kommunens Adgang til at anvende Bestemmelsen, at Lukning for Gas og Elektricitet ikke maa finde Sted, naar en saadan Lukning under Hensyn til vedkommende Skatteydere eller hans Husstands Helbredstilstand maa anses for uforsvarlig.

Til §§ 43—44.

Den danske Købstadforening, Foreningen af danske Købstæders Ligningskommissioner og Fællesorganisationen af Landkommuner med bymæssig Bebyggelse har overfor Ministeriet fremsat Kritik med Hensyn til de nuværende Straffebestemmelser i Loven af 1924 § 28.

De nævnte Organisationer har ønsket Straffebestemmelserne affattet i Overensstemmelse med Statsskattelovens Straffebestemmelser. Fællesorganisationen har for sit Vedkommende motiveret Kravet saaledes:

„Da Straffebestemmelserne i deres nuværende Affattelse ikke giver tilstrækkelig Hjemmel for at straffe den, som af grov Uagtsomhed gør urigtig Selvangivelse, og den foreskrevne Strafferamme ikke efter sit Indhold aabner Mulighed for Hensyntagen i de enkelte Tilfælde til Forskellen mellem disses Strafværdighed, og da det endvidere efter Ordlyden maa anses for tvivlsomt, om Efterbetaling med det dobbelte Beløb kan afkræves et Dødsbo, naar der vel af Afdøde er indgivet Selvangivelse, men det ikke kan godtgøres, at der foreligger en af ham udvist Besvigelse, henstilles det, at Bestemmelsen bringes i nøje